

Časopis bohoslovcov Kňazského seminára
svätého Gorazda v Nitre

GORAZD

XXXIII. ročník

Leto 2023

Ročník XXXIII., akad. rok 2022/2023
Leto 2023, číslo 2/2023
Periodicita vydávania: trikrát ročne
Názov vydavateľa: GORAZD n.f.
IČO vydavateľa: IČO 35 602 449
Dátum vydania: 29. 5. 2023
Vydávajú: bohoslovci Rímskokatolíckej
cyrilometodskej bohosloveckej fakulty
Univerzity Komenského v Bratislave
v Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre
Adresa redakcie: Samova 14, 949 01 Nitra 1
E-mail: gorazd@ksnr.sk

Šéfredaktor: Dominik Brodňan
Zástupca šéfredaktora: Dominik Broniš
Foto (pokiaľ nie je uvedené inak):
Marek Mucha, Dávid Makáň, archív redakcie,
Človek a Viera, Pinterst, osbobný archív Z. R.
Štefečekovej

Grafická úprava: Dávid Makáň, Oto Dokoupil
Sadzba: Dávid Makáň, Matej Kuna
Jazyková úprava: PaedDr. Marta Dukátová
Distribúcia: Matúš Bielčík

Imprimatur: Mons. ThDr. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár;
BÚ v Nitre, 17. 3. 2004, č. 371/2004
Registrácia: EV 3270/09
ISSN: 1336-4677
Cenzor: Mons. ThLic. Marián Dragúň,
BÚ v Nitre, 23. 11. 2018, č. 1232/2018
Tlač: Varínska tlačiareň
Fotografia na titulnej strane: Bohoslovci pri
Mariánskom stĺpe v Nitre

Svoj dar pre časopis Gorazd
môžete poukázať tu:
Bankové spojenie:
SK23 0200 0000 0045 9001 6253

Obsah

- 03/ Úvodník
- 04/ Kronikárove zápisky
- 08/ Deň otvorených dverí
- 09/ Nedeľa Dobrého pastiera
- 12/ Kto som, Pane?
- 14/ Športové metafory u apoštola Pavla
- 16/ Sviatosť kňazstva
- 20/ Novokňazi 2023
- 30/ Neboj sa, aj ty si našiel milosť u Boha
- 32/ Pre miništrantov: Priebeh sv. omše
- 34/ Na slovičko: Zuzana Reháková Štefečeková
- 37/ Súťaž
- 38/ Vtipy
- 39/ Diakoni 2023

Úvodník

Mesiac jún je v Cirkvi významný nielen preto, že je to mesiac úcty k Božskému Srdcu, ktorú si náš národ ešte stále zachováva, ale aj preto, že je to čas, kedy sme my veriaci ešte viac naplnení radosťou a vďačnosťou za dar nových robotníkov na Pánovej žatve – nových Pastierov Božieho ľudu a Služobníkov Pánovho oltára – NOVOKŇAZOV i DIAKONOV. Zamyslime sa preto teraz spolu krátko nad témou kňaz či kňazstvo.

Mne osobne pritom vždy spontánne napadne názov knihy od svätého pápeža Jána Pavla II. – KŇAZSTVO AKO DAR a TAJOMSTVO – ja dodávam rada, že ničím nezaslúžený dar a nepochopiteľné tajomstvo. V jednej piesni sa spieva: „Ty si si ma vyvolil, svätým povolaním obdaril. Len sa pýtam, prečo mňa, keď poznám toľkých lepších od seba...“

Naozaj povolanie ku kňazskému stavu či celkovo k zasvätenému životu nie je výsledkom našej domnejšej veľkosti či obdivuhodných skutkov..., nikto si ho nikdy ničím nezaslúžil a nikto ho nie je hodný. Môžeme sa len v pokore skloniť pred Božím výberom a voľbou, pri ktorej On nehľadá na výzor človeka, ale na srdce, ako nám je to známe z povolania kráľa Dávida. Boh vo svojom nekonečnom milosrdenstve svojím pohľadom spočinie na niektorých a povoláva si ich pre svoju SLUŽBU. To je ďalší

atribút, ktorý sa mi spája s kňazstvom. Kňaz neprijíma dar povolania pre seba, ale predovšetkým sa má stávať SLUŽOBNÍKOM, ktorý vedie, sprevádza, chráni, počúva, pochváli, poradí, povzbudí, poučí, ale aj s láskou usmerní či napomenie. Je súčasne otcom, bratom i priateľom pre svojich veriacich. Jednoducho je to ALTER CHRISTUS!

Určite je táto cesta za Kristom poznačená aj nepochopením, samotou, ťažkosťami, obetami, krížom..., preto si my veriaci uvedomujeme potrebu stále viac sa modliť za kňazov, za ich vernosť a vytrvalosť, aby nás bezpečne viedli a ukazovali nám všetkým CESTU DOMOV – CESTU DO DOMU OTCA, kam všetci smerujeme a kde už máme pripravené príbytky. A zakončím slovami pápeža Jána Pavla II., ktoré adresoval kňazom: „Milujte svoje kňazstvo! Buďte mu verní až do konca! Vidíte v ňom ten evanjeliový poklad, za ktorý sa oplatí dať všetko.“ Nech sa tak stane!

Sr. Petra Jallistková DKL
prednášajúca v kňazskom seminári

Kronikárove zápisky

Andrej Decký, 3. ročník

Seminaristi na spoločnej vychádzke

15. – 16. 04.

V týchto dňoch zavítali k nám seminaristi z bratislavského seminára, aby sme sa navzájom lepšie spoznali, nakoľko od budúceho akademického roka dôjde k spojeniu našich seminárov.

20. 4. – 23. 4.

Bratia propedeuti strávili tieto dni v benediktínskom kláštore na Sampore, kde mohli zakúsiť kláštorný život, a tak načerpať novú duchovnú posilu na ceste rozlišovania povolania.

25. 04.

V priestoroch kňazského seminára sa uskutočnila premiéra dokumentárneho filmu Halier chudobnej vdovy, ktorý zachytáva život seminaristov z Beninu v Afrike a príbeh pani Katky z Lendaku, ktorá si adoptovala na diaľku desať z nich. Po skončení dokumentu nasledovala diskusia s jeho režisérom Marekom Polačkom a riaditeľom Pápežských misijných diel Ivanom Kňazem.

Druháci u sesier karmelitánok v Detve

Bratia propedeuti v kláštore na Sampore

29. 04.

Brány seminára sa otvorili pre všetkých, ktorí mali záujem pozrieť si jeho priestory v rámci Dňa otvorených dverí.

30. 04.

V nedeľu Dobrého pastiera sme sa rozišli do našich diecéz, aby sme sa tak spolu s veriacimi mohli stretnúť a modliť sa za nové kňazské povolania.

08. 05.

Zástupcovia zo všetkých kňazských seminárov sa po štyroch rokoch stretli na futsalovom turnaji, ktorý organizoval náš seminár. Putovný pohár predsedu Konferencie biskupov Slovenska si odniesol tím zo spišského seminára, druhé miesto obsadili gréckokatolícki seminaristi z Prešova a na treťom mieste skončil bratislavský seminár. Toto podujatie bolo príležitosťou stretnúť spolubratov z iných seminárov a takto sa vzájomne povzbudiť na ceste povolania.

Na futsalovom zápase v Trnave

Odvzdávanie diplomových prác

Futsalový turnaj medzi seminármi

10. 05.

V stredu večer sme sa zúčastnili na prednáške a diskusii na tému závislosti s PhDr. Mgr. Vladimírom Stanislavom, PhD. MPH, ktorý je riaditeľom Odborného psychiatrického liečebného ústavu na Prednej Hore.

13. 5.

Florbalový tím seminára sa zúčastnil diecézneho florbalového turnaja v Ban-skej Bystrici.

14. 05.

V túto nedeľu sa uskutočnil ďakovný koncert seminárnej Scholy cantorum, ktorým sme chceli prejaviť vďačnosť našim rodinám a všetkým tým, ktorí nám akýmkoľvek spôsobom pomáhajú.

18. 05.

Na slávnosť Nanebovstúpenia Pána nás navštívil Mons. Nicola Girasoli, apoštolický nuncius na Slovensku. Stretnutie sme začali diskusiou, po ktorej nasledovala slávnostná sv. omša v seminárnej kaplnke a spoločná večera.

28. 05.

Na slávnosť Zoslania Ducha Svätého sme sa zúčastnili pontifikálnej svätej omše v Katedrále-Bazilike sv. Emeráma, ktorej predsedal Mons. Viliam Judák, nitriansky biskup. Počas celého dňa prebiehala adorácia, ktorá bola zakončená eucharistickým požehnaním, po ktorom nasledovali slávnostné večery.

07. 06.

Na konci akademického roka sme ďakovali za všetky dobrá, ktoré nám preukazoval Pán, svätou omšou, celebrou Mons. Viliamom Judákom, nitrianskym biskupom.

PodĎakovanie

Po siedmich rokoch sa končí poslanie a služba v Kňazskom seminári pánovi špirituálovi Slavomírovi Trnkovi. Jeho čas sa naplnil, a tak ako je aj číslo sedem symbolom plnosti, aj jeho služba bola naplnená. Preto by sme mu chceli vyjadriť našu vďaku predovšetkým za jeho osobné svedectvo života, za každé povzbudenie, vypočutie a radu na ceste za naším Pánom, ako aj za každú modlitbu. V nadchádzajúcej pastoračnej službe mu vyprosujeme od Pána požehnanie pri šírení Božieho kráľovstva, svetlo a ovocie Ducha Svätého, a ochranu našej nebeskej Matky Panny Márie.

Homília pána špirituála

Ďakovný koncert Scholy Cantorum

Návšteva otca nuncia v seminári

Deň otvorených dverí

Matej Kuna, 2. ročník

V sobotu 29. apríla 2023 sme otvorili brány Kňazského seminára sv. Gorazda v Nitre pre verejnosť v rámci tradičného Dňa otvorených dverí. Bránami seminára v tento deň prešlo viac ako 300 návštevníkov.

Program sme začali v Katedrále sv. Emeráma slávením svätej omše, ktorú celebroidal rektor seminára Mons. Marián Dragúň. V homílii uvažoval nad významom pozvania, akého sa dostalo účastníkom Dňa otvorených dverí, ale aj pozvania od Pána Ježiša Krista do života s Ním, adresovaného každému človeku, k čomu ponúkol prítomným veriacim príklad sv. Kataríny Sienskej.

Po skončení svätej omše a úvítacom príhovore rektora sa už slávnostne otvorila brána do seminára a návštevníci si v sprievode bohoslovcov mohli prezrieť priestory, kde prežívame duchovnú formáciu, kde sa vzdelávame a trávime voľný čas. Po prehliadke čakal na účastníkov chutný obed a po ňom program pokračoval v aule. Zábavný program si pre nás pripravili spolubratia z propeďutického ročníka a niesol sa v hesle Zamiluj si seminár. V závere zábavného programu bola pre účastníkov pripravená tombola so zaujímavými cenami.

Deň otvorených dverí bol zakončený adoráciou a spoločnou modlitbou za nové kňazské a rehoľné povolania v seminárnej kaplnke sv. Gorazda. Ďakujeme za vašu účasť a tešíme sa na Deň otvorených dverí v roku 2024.

Nedeľa Dobrého pastiera

Banskobystrická diecéza

V Banskobystrickej diecéze sme v nedeľu Dobrého pastiera navštívili farnosť Kováčová, ktorá sa nachádza vo Zvolenskom dekanáte. Prijal nás miestny farár Marek Hraňo. Náštevu sme začali spoločnou svätou omšou vo farskom kostole. Po nej nás čakali rozhovory a stretnutia s veriacimi, a potom chutný obed s pánom farárom a miestnym dekanom.

Popoludní bola adorácia s modlitbou korunky Božieho milosrdenstva za nové povolania v Pánovej vinici. Po modlitbe bolo posedenie s rodinami a obyvateľmi farnosti, kde odznali naše svedectvá povolania. Niektorí z nás potom využili možnosť kúpania v miestnom aquaparku. Veľká vďaka patrí miestnemu pánovi farárovi a láskavým veriacim.

Žilinská diecéza

My seminaristi Žilinskej diecézy sme spolu so svojimi predstaviteľmi strávili tento deň v srdci diecézy vo farnosti Žilina-Hájik, kde sme prijali pozvanie miestneho pána farára Mons. Vladimíra Kutiša.

Po slávnostnej Eucharistii, na ktorej sme boli predstavení, nasledovalo agapé, pri ktorom sme sa povzbudili vzájomnými rozhovormi s farníkmi všetkých vekových kategórií. Boli sme obohatení, keď sme mohli byť začlenení do skupín birmovancov, vzájomne sa spoznať a spoločne diskutovať. Po sv. omši za účasti detí sme sa dozvedeli,

ktorá rodina si nás adoptuje, aby sme v nej mohli stráviť nedeľný obed. Športový deň, ktorý sa konal popoludní, sme mali spríjemnený priateľskou atmosférou, sľučným počasím a prítomnosťou otca biskupa Tomáša Galisa, ktorý sa ihneď po príchode pozdravil s rodinami a pridal sa ku športovým aktivitám. Celý deň sme zavŕšili slávnostnými večerami a spoločnou večerou s otcom biskupom a farníkmi.

Ďakujeme farnosti Žilina-Hájik za prijatie a pamätáme na všetkých farníkov v modlitbách.

Nitrianska diecéza

Nedeľu Dobrého pastiera sme prežili my, seminaristi Nitrianskej diecézy, spolu s našimi predstaviteľmi vo farnosti Nová Ves nad Žitavou. Zúčastnili sme sa na slávení svätých omši vo Farskom kostole svätého Tomáša Becketa v Novej Vsi nad Žitavou a v Kostole svätého Jána Nepomuckého v Slepčanoch. Po svätých omšiach nás jednotliví veriaci prijali do rodín k svojmu nedeľnému stolu. Poobede sme strávili na fare hraním rôznych hier a v neformálnych rozhovoroch s farníkmi. O tretej popoludní sme sa spoločne modlili pri adorácii v kostole v Slepčanoch za nové kňazské povolania pre našu diecézu.

Sme veľmi vďační miestnym farníkom za prijatie, otorené dvere a otvorené srdcia. Ďakujeme aj za zbierku kompótov a zavaranín, ktorými sa farníci rozhodli podporiť náš kňazský seminár.

KŇAZI, ZASVÄTENÍ MUŽI
A ŽENY I VERIACI LAICI,
KRÁČAJME A PRACUJME SPO-
LOČNE, ABY SME SVEDČILI
O TOM, ŽE VEĽKÁ ĽUDSKÁ
RODINA ZJEDNOTENÁ
V LÁSKE. NIE JE UTÓPIA,
ALE PLÁN, PRE KTORÝ NÁS
STVORIL BOH.
(PÁPEŽ FRANTIŠEK)

Kto som, Pane?

Martin Lenhardt, 5.ročník

Človek otvorený životu je ovplyvňovaný ideami rôznych skupín ľudí, filozofických alebo ideologických názorov, a často sa stáva dezorientovaný v množstve informácií, ktoré sa mu ponúkajú. Človek hľadá pravdivé odpovede na kľúčové otázky ľudskej existencie: „Čo je dobro?“, „Čo je zlo?“ alebo „Čo je pravda?“ Otázky, na ktoré ponúka odpovede množstvo filozofov, teológov či iných odborníkov, kto je však kompetentný odpovedať na otázku, ktorá sa stáva kľúčovou pre život súčasného človeka: „Kto som?“. Vieme, kto sme my? Odpoveď, hoci aj stopercentná, by však nebola úplná, lebo jediný kompetentný hlas, ktorý môže odpovedať, je hlas Boží – ktorý je v nás.

História, ktorá skúma osobitne príbehy ľudí, národov či dejinných udalostí, vedela vždy poskytnúť poučenie z dejín ľudstva, ktorým upozorňovala na chyby,

ktorým treba predchádzať, avšak dnešná doba ju privádza do štádia, kedy aj ona sama pozoruje svet a ľudí v ňom, ktorí stoja pred otázkou „Kto som?“

Všetci sme stворení Bohom Otcom, ktorý je vrcholná Pravda, a aj nás pozýva k životu v pravde. Žiadny človek nie je rád, ak ho niekto oklame, pretože človek stворený z večnej Pravdy je k nej aj pozvaný, a preto všetko, čo by proti nej bojovalo akýmkoľvek spôsobom, by išlo proti prirodzenosti človeka, ktorý je sám prirodzene stворený v pravde.

V podobenstve o kráľovskej svadbe môžeme nájsť moment, kedy sa kráľ pýta istého svadobného host'a, prečo nie je oblečený tak ako ostatní hostia, v pekných bielych šatách, vhodne pripravený. Tento host' onemel, nevedel obhájiť svoje nevhodné oblečenie, ktoré reprezentovalo

jeho osobnú nepripravenosť a hriechosť. Z toho môžeme vidieť, že človek nevedel obhájiť nič zlé, nepravdivé, lebo sám by išiel proti sebe, a to nie je možné. Aj na tomto mieste je správne opýtať sa: „Kto som?“ Som človek, ktorý túži po živote v pravde, alebo som človek, ktorý bojuje proti sebe, proti vlastnej prirodzenosti?

Spoločnosť, ktorá prehovára do životov ľudí, nás tiež mátie a predkladá nám falošné predstavy o živote v prirodzenosti – teda v pravde. Kde sa ocitol človek 21. storočia, ktorý zabúda nie len na to, kým je, ale aj na to, kto je? Aj napriek rôznym názorom, presvedčeniam – hľadáme jednu večnú a nemennú pravdu, ktorá vedie človeka k poznaniu toho, kto je, ale aj toho, kým je. Otvorenosť, ktorá sa ponúka človeku zo strany Boha, je veľmi veľká a neuzatvára sa, práve naopak, pozýva človeka na cestu hľadania a poznania. Boh sa neuzatvára pred svetom či pravdou, ktorú hľadá, ale im ju ponúka.

Boh dáva človeku poznať odpovede na tieto otázky prostredníctvom dvoch základných prameňov. Prvým je Tradícia a tým druhým je Sväté písmo. Tieto dva základné piliere našej viery nás stavajú do pozície, v ktorej si máme uvedomiť, aká je intenzita Božieho pozvania, hľadať a nájsť odpoveď vedúcu ľudskej srdcia do oázy naplnenej pravdou, v ktorej prameni životodarná sila naplňujúca ľudské poznanie opravdivými hodnotami, ktoré vložil do každého človeka Boh – Stvoriteľ.

Ľudská osoba, ktorá započína svoju existenciu v lone matky, je postavená do pozície, kedy nerozhoduje o tom, kým bude, lebo jej to je prirodzene dané. Človek je v tejto fáze života v situácii, kedy neexistuje možnosť rozhodovať sa medzi svojou

prirodzenou stránkou – teda či bude muž alebo žena, ale je postavený do pozície prijať skutočnosť prirodzeného zákona uskutočnenú Bohom – Stvoriteľom, ktorý v spolupráci muža a ženy ako jedného tela dáva človeku konkrétny status muža alebo ženy. Tento fakt je rozhodujúci a my sme postavení do úlohy prijímateľa bez toho, aby sme zasahovali do stvoriteľského dieľa.

„Kto som?“ – Vidíme, že dnešný svet spochybňuje základnú pravdu, ktorá je evidentná, a človek svojím počínaním naštrbuje dôverný vzťah smerom k Bohu. No aj napriek očividnej pravde, ktorá nachádza svoj prameň v Bohu, človek ne stráca lásku, ktorú mu Boh prejavuje, ale nechá človeka hľadať – pretože ak je človek na ceste hľadania skutočnej pravdy, je na ceste hľadania Boha, ktorý je sám večnou Pravdou. Preto človek, ktorý nehľadá pravdu, nehľadá ani Boha, ale hľadá seba a svoje záujmy a obhajuje neobhájiteľné, ktoré končí nešťastím, lebo človek hľadáajúci pravdu o Bohu, ale aj o sebe, otvára svoju schopnosť poznávať vyššie veci, povznášajúce človeka tam, kde odpoveď na otázku „Kto som?“ nepotrebuje, lebo vie, že ak poznám pravdu, tak poznám Boha, a ak poznám Boha a jeho konanie, poznám aj sám seba – teda to, kto som a aj to, kým som.

Dôležité je začať od prijatia tej skutočnosti, že Boh ma pozýva na cestu hľadania, ktorá je dlhá a zvyčajne končí spolu s ľudským životom, preto dĺžka tejto cesty nie je konštantná, ale dynamická a u každého jedného špecifická, ale tak, ako každá cesta, aj táto končí poznaním tej jednej, skutočnej, večnej a nemennej pravdy, ktorou je sám Boh.

Športové metafory u apoštola Pavla

Adam Štefanec, 6. ročník

Druhy športu, o ktorých apoštol Pavol najčastejšie hovorí, sú beh a súboj, tieto sa mu najviac hodia ako symboly kresťanského morálneho života. Treba však poznamenať, že prirovnanie nie je celkom dôsledné: kým v súboji a v behu vyhráva iba najlepší, v boji kresťana nie je problém v určení víťaza, ale v účasti každého súťažiaceho. V celku

originálny je príklad, ktorý sa vzťahuje na „boxovanie“ a „bitie do vetra“, aj keď z princípu nie je najvhodnejší, aby symbolizoval pokojný kresťanský život. Pri lepšom skúmaní zistíme, že aj tam je športový motív prepojený s prípravou na boj, nie však na ozajstný súboj s protivníkom. Pozrime sa teda na jeden konkrétny text a jeho interpretáciu.

1Kor 9,24-27: „Neviete, že tí, čo bežia na štadióne, bežia síce všetci, ale iba jeden dosiahne víťaznú cenu? Bežte tak, aby ste sa jej zmocnili. A každý, kto závodí, zdrzuje sa všetkého; oni preto, aby dosiahli porušiteľný veniec, my však neporušiteľný. Ja teda tak bežím, nie ako na neisto, tak bojujem, nie akoby som bil do vetra. Ale krotím svoje telo a podrobujem si ho, aby som azda, kým iným kážem, sám nebol zavrhnutý.“

Myšlienka na úsilie, ktoré je treba vynaložiť na získanie podielu na tom, čo ponúka Kristovo evanjelium, dala Pavlovi podnet k použitiu príkladu a prirovnania zo sveta športu. Pričom určite tiež vedel, že táto oblasť nebude korintským kresťanom vzdialená, pretože neďaleko Korintu (asi 10 km) sa konali každé dva roky tzv. isthmické hry. Nemožno vylúčiť, že aj sám Pavol sa týchto hier v r. 51 po Kr. zúčastnil ako divák (medzi disciplínami isthmických hier zaujímali dôležité miesto závody v behu).

Na štadióne bežia súťažiaci a z nich iba jeden dostane víťaznú cenu, tak znie úvodná veta. Pavol, samozrejme, nemôže ďalej pokračovať v tejto myšlienke: kresťania bežia, ale cenu získa iba jeden. Je však isté, že ako bežci nedosiahnu víťazstvo všetci, pretože kto beží, ešte nie je víťazom, tak aj kto je kresťanom, ešte nemá zaručené konečné víťazstvo, teda nedosiahnu ho všetci. Čo z toho vyplýva?

Každý má bežať a vynaložiť všetko úsilie tak, aby dosiahol víťaznú cenu. Pavlovi záleží len na tom, že bežec musí tvrdo trénovať a ničoho sa vzdať. Napríklad pri isthmických hrách to znamenalo desaťmesačný tréning s veľkou dávkou odriekania: vzdanie sa vína, mäsa a sexuálneho styku so ženami. Ak už súťažiaci v športe takto zhromažďujú všetky svoje sily, aby získali pominuteľný veniec víťaza (pri isthmických hrách to bol smrekový veniec, v Olympii olivový), o čo viac sebadisciplíny by mal od seba vyžadovať kresťan, keď v jeho prípade ide o zisk nepominuteľného venca večného života – to je jediný bod porovnania, o ktorý tu ide.

Pavlovi – ako obvykle – nestačí uviesť ako príklad iba správanie druhých, ale chce dať za vzor rovnako sám seba. Taktiež svoje duchovné úsilie môže apoštol prirovnať k behu, ktorý má však jasný cieľ. Pavol vie, kam smeruje. Hodí sa mu – zrejme tiež s ohľadom na to, čo poznali Korinťania z isthmických hier – aj prirovnanie k boxerskému zápasu. Pavol – obrazne povedané – je boxer, ktorého pästné rany triafajú do cieľa, nie ako zlý boxer, ktorého rana ide „do vzduchu“. Pavol bije svoje vlastné telo, podrobuje si ho v službe, teda potrebná je nielen zdržanlivosť a odriekanie, ale treba aj sebatrýznenie, aby dosiahol svoj cieľ.

Pavol postavil do služby evanjelia všetko, ochotne prináša každú obeť, lebo v evanjeliu sa mu podáva cieľ, ktorý prevyšuje každú hodnotu. To všetko robí Pavol, aby nebol rozdiel medzi učením, ohlasovaním a jeho životom. Chcel by totiž celou svojou silou zabrániť tomu, aby sa jeho životný plán nepodaril, aby, keď káže druhým, sám nedosiahol cieľ svojho života.

Iným kázať a sám byť zavrhnutý je hrozná možnosť pre každého, kto stojí kdekoli v službe ohlasovania: kázať iným, ale svojím životom svoje kázanie usvedčovať zo lži a tým zmať svoje poslanie.

Sviatosť kňazstva

Adam Švec, 4. ročník, Martin Lenhardt, 5. ročník

Katolícka cirkev z roka na rok vníma vo svojom vnútri čoraz menej kňazských povolaní, ktoré sú však neodmysliteľnou súčasťou nášho náboženstva, pretože aj prostredníctvom kňazských rúk vstupuje do nášho prirodzeného sveta milostivý Pán Ježiš, ktorý zanechal svetu sviatosti, ktoré sú viditeľnými znakmi neviditeľnej milosti, vďaka ktorým môžeme dosiahnuť spásu svojej nesmrteľnej duše.

Už z prvých slov môžeme cítiť, že okrem sviatosti manželstva je aj sviatosť kňazstva sviatosťou nie pre seba, ale pre druhých. Tým, že dospelý a zrelý muž prijíma kňazskú vysviacku, zároveň prijíma aj záväzok starostlivosti o nesmrteľné duše, ktoré sú mu ako kňazovi zverené.

Hneď na začiatku je potrebné si uvedomiť, že povolanie ku kňazstvu nie je administratívny úkon, ale sám Pán si vyberá tých, ktorým chce zveriť túto službu. My v Katolíckej cirkvi vieme, že kňazstvo pochádza od samého Boha, ktorý cez svojho jednorodného syna Ježiša Krista ustanovuje túto sviatosť, ktorá je účasťou na Kristovej vykupiteľskej láske a moci. Z toho vyplýva, že zdroj a prameň kňazstva, ktoré žije v Katolíckej cirkvi, nepochádza z tohto prirodzeného sveta, ale pochádza zhora od Pána Boha.

Kňazstvo je najkrajšia a najvznešenejšia úloha, ktorú nám Pán dáva, a my máme právo položiť si otázku: „Akú môžeme mať my účasť na tomto Kristovom kňazstve?“ Z Božieho zjavenia,

ktoré sa nám ponúka prostredníctvom Svätého písma, vieme, že môžeme mať dvojakú účasť. Tá prvá je kráľovská a tá druhá je služobná. Kráľovská účasť na jedinom a pravom Kristovom kňazstve je nám daná prostredníctvom sviatosti krstu a birmovania, táto účasť je viac pasívna, to znamená pre nás samých, pre naše posvätenie. Služobná účasť je presne tá, ktorá nie je zameraná na seba, nie je pasívna, ale aktívna, to znamená pre druhých – preto je kňaz vysvätený Boží služobník ustanovený za pastiera duší a nesie aj patričnú zodpovednosť za starostlivosť o tieto nesmrteľné ľudské duše, a práve do tohto služobného kňazstva vstupuje človek práve cez kňazskú vysviacku.

Kňazstvo ako povolanie k zasvätenému životu, k službe druhým, je absolútne Božie povolenie, teda človek nemá právo nárokovať si na kňazskú vysviacku, o tom rozhoduje sám Pán Ježiš, ktorý ustanovuje pápeža a ľudí, ktorí sú určení na to, aby robili zodpovedný výber tých, ktorí sú zaradení do Kristových radov medzi jeho kňazov.

Sviatosťné služobné kňazstvo, ktoré je povolaním od samého Boha, nás požíva k tomu, aby sme hlbšie uvažovali o tomto nadprirodzenom Božom dare pre nás ľudí. Mladí muži, ktorí sa rozhodnú nastúpiť na cestu kňazského povolania, sa stávajú Ježišovými učeníkmi v tom zmysle slova, že ich úlohou je čo najlepšie a najkvalitnejšie sa na túto úlohu pripraviť, aby ich kňazstvo nebolo len ozdobou života, ale aby slúžilo pre dobro všetkých ľudí, ktorí sú povolaní k spáse.

Po šesť a viacročnej príprave človek Bohom povolaný prijíma na základe

rozhodnutia formátorov, ktorí ho sprevádzali počas prípravy na kňazstvo, a biskupa kňazskú vysviacku, ktorá je vždy veľkou slávnostnou udalosťou pre celú Cirkev. Počas tejto významnej chvíle človek vstupuje do najväčšej blízkosti a intimity so samým Kristom a stáva sa tak jeho nástrojom na posväcovanie sveta a ľudí v ňom. Je to moment, ktorý sa do človeka vtlača nezmazateľným znakom, ktorý bude človeka-kňaza sprevádzať do konca života. Vždy si musíme uvedomovať aj tú skutočnosť, že nech by bol kňaz akýkoľvek, vždy je Kristovým kňazom, ktorý ho z nesmiernej lásky povoláva do tejto najkrajšej služby, akej sa človeku môže dostať. Dotyk Boha počas kňazskej vysviacky mení podstatu samého človeka, ktorý má aj náležitú moc, ktorú nesmie využívať pre svoje dobro, pre svoje úmysly a účely, ale pre dobro a spásu všetkých ľudí.

Človek sa kňazom stáva na celý život, to znamená zároveň hlboké uvedomenie si skutočnosti, že na tejto kňazskej životnej púti kňaz nikdy nesmie zostať bez ľudí a ľudia bez kňaza, lebo sviatosť na to, aby dobre slúžila a prospievala nášmu životu, potrebuje vzájomnú interakciu, ktorá keby nebola, sám kňaz a jeho kňazstvo by upadalo, a práve preto je potrebné obetovať svoje modlitby aj za kňazov a nové kňazské povolania.

Sviatosť kňazstva ako služba pre ľudí v sebe obsahuje zároveň aj záväzky, ktoré sú potrebné pre dosahovanie vyšších cieľov. Keď biskup svätí nových kňazov, obracia sa na nich s otázkami celibátu, záväzku modlitby Liturgie hodín, úcty a poslušnosti. Tieto záväzky nemôžeme vnímať len ako nejaké bremeno, ktoré kňaz so sebou nesie, ale ako

príjemné jarmo, ktoré človeka oslobodzujú a povznáša do najväčšej intimity s Bohom. Aj keď môžeme mať dojem ťarchy týchto vecí, vždy musíme mať na zreteli, že ide o nadprirodzené dary, ktoré nie je možné absolútne obsiahnuť prirodzeným rozumom. Skutočnosť prijatia záväzku celibátu je vec nadprirodzená, to znamená, že aj jej sprevádzanie a napĺňanie nachádza zmysel len v úprimnom a dôvernom vzťahu s Bohom. K tomu slúži úprimná modlitba Liturgie hodín, cez ktorú sa kňaz spája, komunikuje s darcom jeho kňazstva, so samým Bohom – v tejto modlitbe sa majú odrážať radosti,

úspechy, slabosti, ťažkosti, zlyhania, ktoré ako každý človek aj kňaz pociťuje a v dôvere ich odovzdáva svojmu Majstrovi a Učiteľovi, a aby kňaz zodpovedne a úprimne z lásky k Bohu plnil tento záväzok, je potrebná úcta a poslušnosť k svojmu vlastnému biskupovi, ktorý je svojou plnosťou Ducha Svätého povinný povzbudzovať a starať sa o svojich kňazov. Biskup, ktorý je na čele diecézy, je otcom kňazov, nesie za nich zodpovednosť a je povinný za nich a ich kňazstvo prosieť a zároveň sa oň aj starať, lebo kňaz, má účasť na kňazstve svojho biskupa, ktorý má plnosť kňazskej moci.

V Katolíckej cirkvi poznáme tri stupne posvätného stavu. Prvým je diakonát, druhým je presbyterát a tretím je episkopát. Prvý, diakonát, je posvätný stav, ktorý sa dosahuje diakonskou vysviackou, predchádza kňazskej vysviacke. Diakon je ustanovený na službu, to znamená, že pomáha svojmu biskupovi a kňazom v diecéze pri správe a starostlivosti o Boží ľud. Kňaz, ktorý je pomocník svojho biskupa, je ustanovený preto, aby prinášal najväčšiu nekrvavú obeť chleba a vína prostredníctvom svätej omše a učil, posväcoval a spravoval jemu zverených ľudí. Tretím stupňom je episkopát, ktorý sa dosahuje biskupskou vysviackou – to znamená, že biskup má plnosť kňazskej moci a je zároveň vo svojej diecéze najväčším pastierom a učiteľom.

Sviatosť kňazstva je teda veľkým darom od Boha pre svet. Lebo prostredníctvom kňazov nám Ježiš zjavuje svoju lásku – seba samého. A ako apoštol Ján napísal, „Boh je Láska“ – chcel nám dať najavo svoju blízkosť prostredníctvom tejto služby, ktorá je pekná a dobrá vtedy, keď aj my budeme vnímať svojich kňazov ako ľudí, ktorí sú z nás povolaní pre nás všetkých, a budeme spolu vytvárať jednu dobrú rodinu, kde si všima jeden druhého navzájom a pomáha si na tej ceste, ktorú Pán pripravil každému osobitným spôsobom, aby sme spoločne slúžili na ceste do Božieho kráľovstva, kde už nebude záležať na tom, či sme kňazi alebo laici, ale na tom, koľko sme milovali a v službe, ktorú nám Boh zveril, ochotne povzbudzovali a držali jeden druhého.

Novokňazi 2023

Matúš Mažgut

Žilina - Hájik
Žilinská diecéza

Michal Rudinec

Žilina - Vlčince
Žilinská diecéza

Adam Štefanec

Žilina - Solinky
Žilinská diecéza

Lukáš Frank

Klátova Nová Ves
Nitrianska diecéza

Dominik Tisovský

Žitavany
Nitrianska diecéza

Adam Murko

Sebedražie
Banskobystrická diecéza

Ottó Péter

Plášťovce
Banskobystrická diecéza

Lukáš Frank

Po tom, ako som sa dozvedel, v ktorej farnosti budem pôsobiť, moje očakávania sa znásobili. Keďže pochádzam z pomerne malej dediny, nevedel som si predstaviť, ako vyzerá fungovanie v mestskej farnosti a čo všetko ma čaká.

Avšak zvykol som si veľmi rýchlo, a to najmä vďaka prijatiu od všetkých ľudí, s ktorými som sa stretol. Preto azda najväčšiu radosť mám najmä z prijatia vo farnosti. Vďaka tomu som si uvedomil, že aj napriek často pochmúrnej a pessimistickej nálade, ktorá sa na nás valí zo všetkých strán, je v ľuďoch stále obrovská túžba po Bohu.

Po vysviacke chcem ako kňaz naďalej čerpať z tejto krásnej skúsenosti, ktorú chcem odovzdávať ďalej, aby si všetci uvedomovali, že sme milované Božie deti, ktoré Boh s láskou vždy berie do svojho náručia.

Mal si možnosť rok pôsobiť vo farnosti Nitra-Dolné mesto ako diakon. Z čoho máš dodnes najväčšiu radosť?

V našej diecéze je zvykom, že diakoni alebo kňazi sa dozvedajú miesto svojho prvého pôsobiska počas slávnostného obeda, po zjedení polievky. Aj keď som si v čase pred vysviackou plne uvedomoval, že do nejakej farnosti budem priradený, príliš som sa nezaujímal do akej. Keďže vysviacka je ďaleko dôležitejšia ako miesto pôsobenia, počas nej som na to vôbec nemyslel. Jednoducho som bol pripravený s radosťou a plným očakávaním prijať miesto, na ktoré budem pridelený.

Matúš Mažgut

točnosťou. Ako roky ubiehali, na svoje detské snívania som zabudol. O pár rokov, týždeň pred príchodom svätého otca Františka na Slovensko, mi zazvonil telefón. Náš pán vicerektor sa ma opýtal, či by som chcel ísť miništrovať na svätú omšu, ktorú bude sláviť pápež František v Šaštíne. Neváhal som. Až vo chvíli, keď sme kráčali k oltáru na začiatku sv. omše, som si uvedomil, že sa práve napĺňa môj detský sen. Miništroval som pápežovi. Boh vypočul modlitbu malého chlapca. A nedal sa zahanbiť! Splnil môj detský sen, no dal mi ešte omnoho viac. V prvý deň tohto roka som sa mohol stretnúť s pápežom opäť, už ako diakon, najskôr pri síce krátkom, ale veľmi milom a humornom stretnutí, a následne som mohol stáť vedľa neho počas celej svätej omše, ktorú slávil v Bazilike sv. Petra.

Aký najkrajší moment zo života v seminári si odnášaš so sebou do kňazskej služby?

Krásnych momentov, ktoré som prežil v seminári, bolo za šesť rokov mnoho. Ak mám ale vybrať jeden, na ktorý nikdy nezabudnem, tak je ním určite splnenie môjho detského sna. Keď som mal 5 rokov, začal som miništrovať v mojej rodnej farnosti. Miništrovanie ma nadchlo až natoľko, že som začal snívať o tom, že raz budem miništrovať pápežovi. Pravidelne som sa za naplnenie svojho sna modlil. Keď som o ňom rozprával dospelým, pousmiali sa, kto by už len veril, že sen malého chlapca sa stane sku-

Tieto krásne momenty pre mňa znamenajú veľmi veľa, posilnili ma na mojej ceste a zároveň ma utvrdili, že Boh nikdy nezabúda na modlitby svojich detí, dokonca ani vtedy, keď my zabudneme. Ostáva stále verný, nech sa deje v našich životoch čokoľvek. Ďakujem mu za všetko, čo v mojom živote počas rokov formácie vykonal.

Adam Murko

Za krátky čas budeš sláviť svoju prímichnú sv. omšu. Aký formulár sv. omše použiješ? Prečo?

Prvú svätú omšu budem sláviť 25. júna 2023 v kostole svätej Barbory v Sebedraží. Vybral som si liturgickú spomienku svätého Ignáca z Loyoly.

Sv. Ignác z Loyoly je jeden z mojich obľúbených svätcov. Zároveň mi je vzorom a príkladom v nasledovaní Pána vo viacerých smeroch. Spomeniem jednu udalosť, ktorá sa odohrala na duchovných cvičeniach v druhom ročníku. Duchovné cvičenia sme prežili na hore v Levoči s jedným z pátrov, ktorý práve patrí do jezuitského rádu. Sv. Ignác

nám zanechal veľký duchovný poklad a to knižôčku Duchovné cvičenia. Páter na prednáškach vychádzal práve z tejto krásnej publikácie a mňa to tak zasiahlo, že som si tohto svätca obľúbil.

V krátkosti vás oboznámim s jeho životopisom. Sv. Ignác celý život putoval k Bohu. Svoj život po obrátení chcel stožtožniť s naším Pánom Ježišom Kristom. Ignácova búrlivá mladosť nenasvedčovala, že sa stane veľkým zástancom Krista. Mladý Ignác túžil po svetskom úspechu, a preto vstúpil do vojenskej armády svojho príbuzného. Pri jednom francúzskom útoku na pevnosť Pamplona 20. mája 1521 mu guľa z kanóna poranila obe nohy. Takto zmračený Ignác ležal dlhší čas na rodnom zámku v Loyole. Na zámku začal čítať knihu Život Krista a Zlatú legendu, čo boli životopisy svätých. Tieto obidve knihy ho natoľko očarili, že sa rozhodol robiť presne to isté, čo robili svätci.

Toto jeho životné obrátenie ho natoľko zmenilo, že upustil od svetskej slávy a rozhodol sa s celým srdcom slúžiť len Bohu. Pred očami mal slovíčko – viac. Toto je to poslanstvo, ktoré som si odniesol. Robiť viac. Mať pred očami slovo – viac.

Ottó Péter

Aký bol tvoj najkrajší zážitok počas pôsobenia vo farnosti ako diakona? Tešíš sa na podobné zážitky v kňazskej službe?

Tešil som sa, že môžem pôsobiť ako diakon vo farnosti v Šahách, pretože mesto mi je známe aj vďaka tomu, že som tu chodil na strednú školu. Prežil som tu veľa pekných zážitkov. Teraz sa však ako diakon pozerám na toto miesto úplne inak. Úlohy sú celkom iné, aj prostredie sa zmenilo a zvyky už nie sú také, aké boli. Musel som sa naučiť veľa nových vecí a prijať všetko, čím ma poverili. S Božou pomocou a na jeho slávu išlo všetko ľahšie. „Čokoľvek robíte, robte z tej duše, ako Pánovi, a nie ako ľuďom!

Ved' viete, že od Pána dostanete za odmenu dedičstvo. Služte Pánovi, Kristovi.“

V uplynulom období som získal veľa skúseností, a preto som veľmi vďačný tým, ktorí mi pomáhali počas mojej diakonskej služby. Najkrajším zážitkom a aj radosťou bolo prežívanie vzťahu s Bohom. Radosť z tohto vzťahu vyžarovala aj na moje medziľudské vzťahy. Získal som veľa nových priateľov. Základom týchto nových priateľstiev bola viera v Boha.

Bolo pre mňa veľmi dojímavé, keď sa muži v spoločenstve svätého Jozefa modlili spolu k svätému Jozefovi celý týždeň. Niektorí aj pripomenuli, že ešte v živote nevidel toľko mužov sa modliť spolu. „Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ Je to veľká pravda.

Pekné zážitky som prežil aj počas návštev v domove seniorov, kde vysluhovanie Eucharistie bolo neoceniteľným zážitkom. Zároveň chcem spomenúť aj kázne. Na začiatku to išlo ťažšie, ale časom sa dalo na to zvyknúť. Už ani neviem, čo je ťažšie – príprava na kázeň alebo kázať bez prípravy. Myslím si, že je to ťažké v obidvoch prípadoch. Stalo sa, že som sa pripravil poctivo a poriadne, na kázeň som sa tešil a už som sa nevedel dočkať, kedy sa dostanem k slovu. Počas svätej omše som prišiel na to, že som sa pripravil na iné čítanie z Evanjelia. Zastihlo ma to nečakane. Zveril som sa Bohu, nič iné mi neostalo, a podarilo sa.

Michal Rudinec

Čo je podľa teba najdôležitejšie v pastorácii mladej generácie?

Považujem za veľmi dôležité dať mladým pocítiť, že sú v Cirkvi prijímaní, že sa s nimi ráta a že máme o nich záujem. Potrebujú mať vo farnosti svoje miesto realizácie, keď sa im zverí nejaká úloha či služba, aby zažili určitú mieru zodpovednosti za danú vec a skutočnosť, že sa im dôveruje. Myslím, že potrebujú aj istý priestor na vlastnú kreativitu v dohodnutých a citlivo stanovených medziach.

Celé by to jednoducho nemalo byť len o poučaní, napomínaní, príkazoch a zákazoch, ale o snahe priblížiť sa k nim, tam kde sú, venovať im čas a učiť sa roz-

právať ich jazykom, a tiež o ich sprevádzaní. Cez vzájomný vzťah v dôvere sa dá viera efektívnejšie odovzdávať.

Dnešná doba ponúka mladému človekovi rozmanité možnosti vlastnej realizácie. Mnohokrát je to však veľa o konzumnom spôsobe fungovania. Napriek tomu som presvedčený, že je tu veľký hlad po duchovne a hľadani vyššej pravdy. A toto je naša parketa. Evanjelium má obrovskú vnútornú silu zasiahnuť srdcia ľudí, Eucharistia má moc naplňovať ich a posilňovať. Máme v rukách veľké tromfy. Prečo napríklad nevyužiť príležitosti, keď samotní mladí za nami prichádzajú pri príprave na birmovku a pod.

Autentický kresťanský život, hoc aj zdieľaný na sociálnych sieťach a prostredníctvom vyjadrovacích prostriedkov doby, je niečo, čo samo osebe priťahuje a búra predsudky. Mladí potrebujú vidieť, že tomu, čo hlásame, aj veríme, žijeme to, že to vychádza z nášho Kristom zapáleného srdca.

Adam Štefanec

Čo pre teba znamená byť katolíckym kňazom?

Pre mňa to znamená byť v neustálom kontakte s Ježišom. Učiť sa mu porozumieť a vedieť ho sprostredkovať ľuďom, s ktorými sa budem dennodenne stretávať. To je moja najhlbšia túžba v kňazstve. On je môj najlepší priateľ, ktorý ma bezpodmienečne miluje a prijíma takého, aký som, a preto s ním chcem stráviť zvyšok svojho života.

Doteraz som bol v jeho škole a teraz ma posielajú do sveta. Ak ma povolajú, aby som bol jeho rukami, potrebujem sa od neho stále učiť, ako to mám naplňovať. Nie je to jednoduché, je to práca na celý ži-

vot. Snažím sa o to napríklad tým, že porovnávam svoj príbeh s jeho príbehom, osvojujem si jeho zmýšľanie, čítam jeho slová, napodobňujem jeho skutky, prijímam jeho telo a krv. Postupne sa chcem stále viac stávať ním, aby mohol žiť vo mne a cez mňa.

Veľmi sa teším, že ako kňaz sa s ním spojím ešte viac, keďže budem môcť v jeho mene radostne ohlasovať evanjelium, úprimne vysluhovať sviatosti, láskavo pristupovať k ľuďom a ukazovať im jeho nežnú tvár plnú súcitu s človekom. Chcem mu vytvárať vo svojom živote stále väčší priestor na konanie, aby sa ľudia vo mne mohli stretnúť s ním, pretože si myslím, že jedine toto stretnutie nám dokáže zmeniť život.

Hovorím z vlastnej skúsenosti, ani futbalová kariéra nie je dosť dobrá oproti jeho ponuke. So všetkým, čo som od neho dostal, sa chcem podeliť s ľuďmi, ku ktorým ma pošle. Nevieť, kde všade to bude, ale viem, s kým to bude. A to ma naplňuje neopísateľným pocitom šťastia.

Dominik Tisovský

Žijeme v dobe, kedy sa Cirkvi a jej predstaviteľom vyčítajú mnohé závažné prehrešky. Čo ťa teda motivuje stať sa kňazom?

Rôzne závažné zlyhania tých, ktorí by mali byť vzorom kresťanského života, sú, žiaľ, smutnou realitou našich dní a nemožno pred nimi zatvárať oči akoby neexistovali. A áno, v živote je celkom prirodzené, že nás zlyhania odrádzajú, veď kto by chcel nasledovať takého učiteľa, ktorý sám nekoná podľa toho, čo hovorí. Avšak v prípade kňaza, ako aj každého veriaceho človeka, je to radikálne odlišné. My nasledujeme v prvom rade cirkevných predstavených, ale Krista, a ak nasledujeme predstave-

ných, tak len natoľko, nakoľko oni sami nasledujú Krista (a takých je mnoho aj v súčasnosti).

Závažnejšie i menej závažné zlyhania cirkevných predstavených tu vždy boli a aj vždy budú, pokiaľ pôjde o ľudí. Ja sám som obyčajný človek a neviem, čo všetko vo svojej slabosti povymýšľam. No ani moja slabosť a ani slabosti iných ma nemôžu odrádzať od nasledovania toho, ktorý je Dokonalý. A práve po dokonalom Bohu sú dnes ľudia veľmi hladní. Neraz sa snažia svoj hlad utíšiť majetkom, zábavou, vzťahmi a inými svetskými záležitosťami, avšak takýmto spôsobom po čase dochádza k hlbokému sklamaniu a ešte väčšiemu hladovaniu. Ide o pohľad, z ktorého až mrazí!

Zakúsil som, že jedine byť s Ježišom dokonale sýti moju dušu a verím, že on chce byť s každým z nás. Aj preto mi Pán vo svojej láske ponúka dar kňazstva. Ide o veľmi vzácny dar pre mňa i pre svet. Veď ako kňaz môžem svojím životom a svojou službou sprítomňovať ľuďom dokonalého Krista! Pri pohľade na veľkosť tohto daru a na ľudí túžiacich po Bohu, bolo by z mojej strany ľahkovážne, ak by som ho odmietol pre akýkoľvek hriech kohokoľvek.

Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste šli a prinášali ovocie... (Jn 15,16)

Neboj sa, aj ty si našiel milosť u Boha

Dominik Brodňan, 4. ročník

Hľadáš svoje povolanie? Si na životnej križovatke? Rozhoduješ sa, akou cestou máš kráčať? V nasledujúcich riadkoch ti chcem ponúknuť, ako ďalej kráčať cestou života, aby si plnil Božiu vôľu. Možno si sa už niekedy zamýšľal, alebo práve uvažuješ nad duchovným povolaním. Dovoľ mi povzbudiť ťa v hľadaní. Ako príklad povolania chcem ponúknuť Pannu Máriu, ktorú si Boh vyvolil, aby sa stala Božou matkou. Určite poznáš udalosť zvestovania, príbeh, ako Pánov anjel oznámil Márii, že počne Ježiša, Božieho Syna. V opise povolania si môžeme všimnúť postupný proces oznámenia Božej vôle, v ktorom môžeš nájsť aj seba samého.

Na začiatku Boh posielal anjela Gabriela k Márii do Nazareta. Neposielal ho na neurčité miesto, ale na konkrétne miesto, do presnej situácie. Náš Pán vidí aj teba takého, aký si, v konkrétnej situácii. Vie o tebe, pretože už v lone tvojej matky ťa stvoril tak zázračne a pozná ťa lepšie, ako sa poznáš ty sám.

Anjel prichádza k Márii, aby jej oznámil svoj plán, zámer, ktorý s ňou má a pozdravuje ju: „Zdravas Mária, milosti plná, Pán s tebou.“ Aj teba pozdravuje Pán, oslovuje ťa po mene a uisťuje ťa, že je s tebou v tvojej radosti, ale aj v trápení a pomáha ti na ceste života. Dáva ti podnety a ukazuje svoju starostlivosť. Aj v tvojom srdci znejú jeho slová: „Pod' za mnou“ a odovzdaj mi svoj život v duchovnom povolaní. Nechaj v sebe plynúť toto slovo. Ak ti to je zvláštne, že práve ty, tak rozmýšľaj a uvažuj nad týmito slovami vo svo-

jom srdci ako Mária. Nechaj zaznieť jeho slová... Mária urobila to isté. Najprv sa zarazila, čo znamená takýto pozdrav, ale anjel Máriu uisťuje slovami: „Neboj sa!“, a oznamuje jej plán, aký s ňou Boh má. Aj teba po oslovení Pán uisťuje a hovorí ti: „Neboj sa, našiel si milosť u Boha, mám pre teba pripravený plán. Povedz mi áno a ja ho začnem uskutočňovať.“

Ak priznáš, že aj teba by mohol Boh volať špeciálnym spôsobom, zamýšľal sa nad tým, ako zvládneš duchovné povolanie? Pýtaš sa, som to naozaj ja? Otázky sú správne, Mária sa tiež pýtala. Opýtala sa a dostala odpoveď. Spýtaj sa na svoje povolanie a Pán ti určite odpovie. Ale nepredstavuj si dopredu, ako by ti mal Boh odpovedať. On nie je viazaný našimi predstavami. Mária dostáva odpoveď, že Duch Svätý ju zatieni, aj keď úplne nemusela rozumieť takejto odpovedi. Aj teba posilní Duch Svätý takým spôsobom, ktorému nebudeš rozumieť, a aj napriek tomu budeš schopný naplniť svoje povolanie, ktoré ti dal. On si ťa povedie.

Anjel pozýva Máriu pozrieť sa na Alžbetu, ako v nej pôsobil Duch Svätý. Napriek tomu, že bolo proti bežne vnímanej skutočnosti, zvyklostiam a prirodzeným zákonom, aby počala, tak Pán ju požehnal a dal jej syna, ktorého by nikdy nedostala, keby Boh naplňal jej predstavy či predstavy jej manžela Zachariáša. Aj ty sa skús pozrieť na príbehy povolania druhých, na ich svedectvá. Tak ako Pánov Duch konal v životoch ostatných povolaných, tak bude nepochybne konať aj v tvojom.

Hľadáš svoje povolanie? Túžiš po radostnom živote? Každodenne odpovedaj na Pánovo volanie, daj mu súhlas aj napriek pochybnostiam, nechaj sa ním viesť a bezhranične mu dôveruj. Pozri, ako sa naplnil Boží plán v živote Panny Márie, podobným spôsobom sa môže uskutočniť aj v tvojom živote a on sa aj uskutoční, keď Bohu ustúpiš.

Neboj sa zvolat': „Pane, nech sa mi stane podľa tvojho slova“, ale nečakaj, že Boh bude plniť tvoje predstavy. Pán nám dáva slobodu, a preto rozhodnutie, ktoré urobíš, je len na tebe. Dobre rozlišuj, čo ti hovorí, a uskutočňuj jeho slová. Či sa rozhodneš pre kňazský život, rehoľné povolanie alebo manželstvo, Pán ťa bude požehnávať a naplňovať svojím pokojom vždy, keď mu to dovoľíš.

Pre miništrantov: Priebeh svätej omše

Patrik Kukučka, 4. ročník

V poslednom článku miništrantskej rubriky sme si niečo povedali o príprave na svätú omšu – ako treba byť pripravený duchovne, ale aj telesne na stretnutie s Pánom v Eucharistii. Nasledujúce riadky sú zamerané na samotnú svätú omšu. Vyzdvihneme dôležitosť vzorných a dôstojných postojov či gest miništranta pri svätej omši.

Každá spoločnosť má svoje pravidlá, podľa ktorých sa riadia tí, ktorí sa v nej nachádzajú. Pravidlo slušnosti je napríklad, že si dáš dole pokrývku hlavy, keď vojdeš do budovy, alebo pozdravíš staršiu osobu či uvoľníš jej miesto v autobuse. Keď sa nachádzame vo významnej spoločnosti, dbáme, aby to, čo robíme, bolo dôstojné a vzorom pre druhých. Dobrým

príkladom nám môže byť čestná stráž, ktorá dbá aj na najmenšie detaily: pri pochodovaní idú vojaci v jednej línii; keď vojaci stoja, držia telo v rovnakej polohe. Na prvý pohľad nám môže ich vystupovanie prísť až prehnané, ako divadlo, ale môžeme za tým vidieť oveľa viac. Svojím vystupovaním totiž reprezentujú určitú organizáciu alebo krajinu. Dôstojnosť ich vystupovania zvyšuje ich autoritu a rešpekt v očiach verejnosti a zároveň je príkladom pre ostatných, aby aj oni preukazovali podobný zmysel pre disciplínu, poriadok a úctu. Aj miništranti pri Pánovom oltári sú takouto „čestnou strážou Pána Ježiša“. Ich postoje a úkony dokážu veľmi ovplyvniť vnímanie ostatných veriacich, ktorí sa v kostole nachádzajú – dokážu ich nadchnúť a pomôcť im sústrediť sa pri organizovanom, slušnom a úctivom vystupovaní; ale naopak, dokážu aj rozptýliť či pohoršiť, keď vystupujú neorganizovane, chaoticky, keď vyrušujú a pôsobia navonok nedôstojne.

Podľa vzoru čestnej stráže si predstavíme niektoré pravidlá, ktoré je dobré dodržiavať pri službe miništranta – najvznešenejšej službe, ktorá je venovaná samotnému Bohu. Počas liturgie častokrát chodíme: chodíme pri procesii k oltáru, keď prinášame obetné dary, ale aj keď pristupujeme k svätému prijímaniu. Chôdza alebo celkovo pohyb v liturgii je obrazom putujúceho Božieho ľudu. Aj náš život je postupným približovaním sa k Bohu, je akoby ustavičnou chôdzou. Ako blíženie sa k Bohu musí byť radostné, tak aj naša chôdza pri bohoslužbe. Pri oltári by sme nemali chodiť nedbalo, zrudene, ale vzpriamene a dôstojne. Keď sa ponáhľame, nebežíme, ale chodíme pokojným krokom. Opak pohybu či chôdze je státie, ktoré predstavuje postoj ochoty konať.

Pokojné priame státie, bez nakláňania sa z jednej strany na druhú, je prejavom úcty. Tak ako rovno stoja vojaci čestnej stráže, tak aj miništrant, ochotný pomôcť vždy, keď treba. Ďalším postojom počas liturgie je sedenie. Keď sedíme, sme v pokoji a uvažujeme o tom, čo počujeme alebo pozorne sledujeme, čo sa okolo nás deje. Počas sedenia máme ruky voľne položené na kolenách.

Kľáčaním vyjadrujeme pokoru, uznanie Božej svätosti, dobroty a veľkosti. Tento úkon je zároveň prirodzeným postojom pri modlitbe či pokání (napr. pri svätej spovedi). Kľáči sa na obidvoch kolenách vzpriamene, pričom sa nesadá na nohy. V tomto postoji nám môže byť vzorom sám Pán Ježiš, ktorý kľáčil, keď sa modlil k Bohu Otcovi v Getsemanskej záhrade za svojich učeníkov. Podobným úkonom je pokľaknutie – miništrant si pokľaká iba na pravé koleno a znova sa zdvihne – čím prejavuje úctu a pokoru Bohu. Rozdiel medzi kľáčaním a pokľaknutím by sme mohli pomenovať jednoducho: pokľaknutie je súčasťou inej aktivity, napr. chodenia (keď prichádzaš na začiatku svätej omše do presbytéria, pokľakneš si pred bohostánkom), pričom kľákanie je samotný stav (napr. pri modlení kľáčim). Jednoduchý úklon hlavy („malý úklon“) koná miništrant, keď niečo nesie a mal by si pokľaknúť, napr. nesie kríž v procesii a má si pokľaknúť, tak spraví len úklon hlavy. Úklon tela, tzv. „hlboký úklon“, sa koná k úcte oltára na začiatku svätej omše pri príchode a potom vždy, keď prechádzame popred oltár. Taktiež počas spevu Verím v Boha pri slovách o vtelení sa Ježiša („Ktorý sa počal z Ducha Svätého. Narodil sa z Márie Panny.“) sa koná tento úklon tela na znak úcty, že Boh sa stal človekom, aby nás vykúpil.

Na slovíčko: Zuzana Rehák Štefečeková

Matej Kuna, 2. ročník

Slovenská športová strelkyňa v disciplíne trap Zuzana Rehák Štefečeková (39) je rodáčka z Nitry a je držiteľkou zlatej medaily z Letných olympijských hier 2020 a dvoch strieborných medailí z olympijských hier 2008 a 2012. Jej športová kariéra je ukázková, v streľbe dosiahla už naozaj všetko. Svoju kariéru svetovej športovkyne dokáže úspešne sklbiť s rodinou a vierou.

V roku 2020 ste dosiahli asi najväčší úspech, aký športovec len môže dosiahnuť. Získali ste zlatú olympijskú medailu v trape na Letných olympijských hrách 2020 v Tokiu. Ako si spätne spomínate na tento obrovský úspech?

Na Tokio mám len tie najlepšie spomienky. Boli to síce pandemické olympijské hry, bez účasti divákov a zároveň s veľkým počtom opatrení, ale o to krajšie, pretože sme ako športovci trávili čas spolu, hrali sme po večeroch spoločenské hry v našej kancelárii alebo klubovni, ako sme to my volali. K mojim

samotným pretekom – vedela som, že na finále bude treba veľmi vysoký výsledok, a to, že sa mi podarí až taký, ako som mala – 125/125, to som ani nespívala. Nikdy som takýto výsledok nestrelila ani na tréningu, čiže strelíť práve takýto výsledok na olympijských hrách bolo viac než splnený sen. Okrášlený bol vybojovaným finále a zlatou medailou.

Po materstve ste sa vrátili do športového prostredia ešte silnejšia. Čo pre vás znamená rodina?

Založením rodiny sa mi naplnili všetky životné sny. Založiť si rodinu bol vždy môj sen. Tento sen sa znásobil o to, že som mohla po narodení oboch synov ešte naďalej pokračovať vo svojom športe, aj práve spolu s manželom a našimi deťmi. Naši synovia majú biblické mená Nathan a Noah a sú mojou každodennou inšpiráciou, ako byť lepším ja ako včera. Nie je to jednoduché, venovať sa naplno aj im, aj manželstvu a aj športovej kariére. Ale zatiaľ do seba všetko zapadá a spoločne to funguje, ale priznám sa, niekedy je to makačka. Manžel a naši synovia sú mojim prístavom, kam sa vždy vraciam a za ktorých bojujem na pretekoch a zároveň viem, že čokoľvek by sa stalo, mám sa kam vrátiť, pretože oni ma čakajú doma, či uspejem alebo neuspejem.

Prezentujete sa ako veriaca. Aká bola vaša cesta k viere?

Moja cesta k Bohu bola veľmi zaujímavá a dlhá, aj keď som o tom nevedela, Pán si ma pripravoval omnoho skôr, ako som si vôbec myslela. Po 3 rokoch neúspešného štúdia ekonomickej vysokej školy som sa prihlásila na Vysokú školu sv. Alžbety na Katedru misijnej

a charitatívnej práce – ako neveriaca.

Počas môjho štúdia sa moja sestra (ktorá sa obrátila v dospelosti) s manželom vrátili na Slovensko a začali si hľadať spoločnosť. Začali chodiť do jedného kresťanského spoločenstva a modlili sa za mňa, aby som aj ja odovzdala svoj život Bohu. Na prvom zhromaždení som objavila knihu od Johna Bevereho – Víťazstvo nad strachom, ktorá bola pre mňa akousi bránou k Pánovi. Písalo sa v nej, že ak máš talent od Boha, nemáš ho na týždeň, ani na rok. Máš ho navždy a keď na ňom budeš spolu s Bohom pracovať, môžeš ho len a len vylepšiť, nikdy však oň neprídeš. A toto je niečo, čo ma sprevádza dodnes. Krátko po prečítaní tejto knižky som odovzdala život Bohu, čo bolo asi v roku 2007.

Kto je pre vás Boh?

Boh je pre mňa opora a istota. Zo športovej stránky je to niekto, kto je so mnou stále – počas mojich súťaží nie som na strelišti sama – mám tam Boha, ktorému nemusím nič vysvetľovať. Sčasti aj na neho prenechávam tú zodpovednosť.

Vždy sa modlím: „Pane ja som tu, mám natrénované, viem to technicky robiť, ale ten pokoj mám len s Tebou a víťaziť dokážeme iba spolu, a preto ťa pozývam do tohto dňa.“ Deň sa mi potom žije omnoho ľahšie. V bežnom živote trebárs ako rodiča, som každodenne vdáčna, že nás požehnal a sme rodinou a máme deti (aj keď to s nimi nie je vždy jednoduché – asi ani im so mnou). Snažíme sa viesť k viere aj deti, modlíme sa pred jedlom, ďakujeme za všetko, čo sa nám dostáva. Veľakrát sa modlím za uzdravenie našich detí, pretože si vravím, že to, čo je nám

nemožné, pre Pána je možné. Často sa ho pýtam, ako tú alebo onú vec vyriešiť v živote. Pán je jednoducho súčasťou nášho každodenného života.

Kde hľadáte duchovné povzbudenie?

Myslím, že najjednoduchšie pre mňa je spojenie s Pánom spievaním chvál (neviem spievať, ale verím, že jemu to neprekáža 😊). Spievanie a ďakovanie Pánovi, to je pre mňa asi tá najjednoduchšia a najpriamejšia cesta k nemu. Keď sa mi podarí (chcela by som častejšie), čítam si verše na daný deň. Napríklad momentálne počúvame v aute s deťmi biblické príbehy a priznám sa, že niekedy počúvam pozornejšie ako oni, aj keď viem, že ich to veľmi nezaujímá.

Čo vás viedlo k štúdiu misijnej a charitatívnej práce na Vysoké škole zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety?

Čo ma viedlo na Vysokú školu sv. Alžbety? Dnes si myslím, že to bolo Božie riadenie, že to bola jeho cesta, ktorú si on pre mňa vybral, pretože počas štúdia som sa obrátila a bola som obklopená úžasnými spolužiakmi, ktorí mi rozumeli a tiež som sa s nimi o Bohu veľa rozprávala a pýtala sa.

Ale keď som si dávala prihlášku, mojím zameraním chcela byť práve tá druhá, tá charitatívna práca, ku ktorej som mala a myslím si, že stále mám veľmi blízko.

Blíži sa leto, aké sú vaše plány na leto?

Program na leto – no u nás je všetko prispôbené streleckej sezóne, čiže počas leta stihnem absolvovať európske hry v Poľsku, svetový pohár v Taliansku a majstrovstvá sveta v Azerbajdžane. Avšak stihnem aj krátku dovolenku s rodinou v Chorvátsku, a čo sa veľmi teším, stihnem prvý školský deň nášho staršieho syna Nathana, ktorý, si myslím, bude veľmi dôležitý, pre nás všetkých.

Ďakujeme vám veľmi pekne za rozhovor. Nech vás Pán sprevádza a požehnáva na strelnici, aj mimo nej. Prajeme veľa šťastia na blížiacich sa podujatiach.

Súťaž

Lubomír Staník, propedeutický ročník

Milí čitatelia, v tomto období sa v jednotlivých diecézach konajú diakonské a kňazské vysviacky. Ak správne vyriešite nasledujúcu tajničku, dozviete sa, čo povedel Ján Mária Vianey o tom, kto je kňaz. Dvojhľásky, prosím, píšete oddelene.

1)								
2)								
3)								
4)								
5)								
6)								
7)								
8)								
9)								
10)								
11)								
12)								
13)								
14)								

„Kňaz je láskou _____“ sv. Ján Mária Vianey

Legenda:

1. Priezvisko svätca, ktorý pokrstil Ježiša
2. Oslovenie Krista, ktorým ho označila Mária Magdaléna po zmŕtvychvstaní
3. Prorok Starého zákona
4. Zvolanie na Veľkonočnú vigíliu počas sprievodu s paškáalom: „..... Kristovo“
5. Meno svätice, ktorá pochádzala z Kalkaty
6. Starší brat apoštola sv. Petra
7. Meno ženy podávajúcej ručník počas krížovej cesty
8. Panovník, ktorý dal sť ať Jána Krstiteľa
9. Doplní: „Ako mňa miluje, tak ja milujem vás.“ (Jn 15, 9)
10. Druhá Božská osoba
11. Mesto umučenia sv. Pavla
12. „A tak každý, kto počúva tieto moje slová a uskutočňuje ich, podobá sa múdremu mužovi, ktorý si postavil na skale.“ (Mt 7,24)
13. Patrónka hudobníkov
14. Meno matky Panny Márie

Vtipy

Príde chlapík k lekárovi:
„Pán doktor, necítim si nohy.“
Lekár odpovie:
„Tak si čuchnite k mojim.“

Príde bezzubý k lekárovi, sadne si do kresla, otvorí ústa a potom povie:
„Prvý apríl.“

Muž sa pýta lekára:
„Pán doktor, môžem si v mojich rokoch ešte užívať?“
„Môžete pane, môžete, ale iba lieky!“

Keď pijeme na zdravie, mala by to hrať zdravotná poisťovňa.

Prečo humor lieči?
Lebo nepatrí do nášho zdravotníctva.

„Pán Boh je chorý?“, pýta sa malý Jožko katechétky.
„Prečo sa pýtaš?“, čuduje sa.
„Lebo v novinách píšu, že si Pán Boh povolal k sebe doktora Kováča.“

V zubnej ambulancii hovorí pacient lekárovi:
„Z vašej ordinácie by ste mali urobiť pútnické miesto.“
Lekár sa opýta:
„Prečo?“
„Nebudete mi veriť, ale keď ste mi trhali zub, videl som všetkých svätých!“

Správne riešenie tajničky nám posielajte do 30. 09. 2023 na adresu: gorazd@ksnr.sk, alebo Redakcia časopisu Gorazd, Samova 14, 949 01 Nitra.

Ďakujeme všetkým, ktorí sa zapojili do veľkonočnej súťaže a srdečne blahoželáme vyžrebovaným výhercom – Michal H., Maroš P., Ján Š.

Touto cestou chceme poďakovať aj všetkým vám, ktorí akýmkoľvek spôsobom podporujete náš časopis aj kňazský seminár duchovnou i materiálnou pomocou. Každú stredu ráno obetujeme svätú omšu za vás, našich dobrodincov.

Drahí priatelia, ak máte záujem dostávať náš časopis priamo ku vám domov, môžete si ho objednať zaslaním objednávky s vašimi údajmi a počtom objednaných kusov na e-mailovú adresu gorazd@ksnr.sk alebo na adresu Redakcia časopisu Gorazd, Samova 14, 949 01 Nitra.

Diakoni 2023

Zoltán Višťan
Ipelské Predmostie
Banskobystrická diecéza

Dávid Kimmerling
Chtelnica
Trnavská arcidiecéza

Pavol Kordík
Sklené Teplice
Banskobystrická diecéza

Oto Dokoupil
Sliač
Banskobystrická diecéza

Martin Lenhardt
Veľká Lehôtka
Banskobystrická diecéza

Diakoni 2023

Dominik Stašek
Radošovce – Oreské
Nitrianska diecéza

Peter Sovík
Kysucké N. Mesto – PM
Žilinská diecéza

Marek Gazdík
Trenčín – Orechové
Nitrianska diecéza

Miroslav Maňak
Konská
Žilinská diecéza

Jakub Galmiš
Martin – Sever
Žilinská diecéza

František Galis
Sučany
Žilinská diecéza